

lánc-hídforma így, igen, eléggé mint ez itt –, hogy itt egykor lánc-híd állt. Csak aztán így lapos-hídként állították helyre. Kilenc méter hosszú, hetven centi magas, és az is ott volt, hogy hány centi vastag: a múltmaradék. Ez az egy darab maradt meg, ez a „lánc” – semmi valóban lánc-szerű nem volt benne. Hanem hát ez az egész valós láncolat...? Álltam, mint aki helyreáll; mint – roncs lenne? – akit a platán után, Pipi után, még a vak Pipi lelése előtti idők után helyreállítanak most, amúgy – gyakorlatilag – laposan. Ott volt egy darabom, ahogy szemem – legyen?! – lehunytam: 14 centi, színe barnás, súlya három deka, fajtája házi veréb. A kemény levelek alatt, tűntöm mögött éber szemmel, tudhattam, az élő állag keresi – legyen! – élhetését. Nem kerestem semmit, leültem a lapos – megjárjam? – híd alá, üvegemmel hónom alatt, egy másik folyó rakodópartszélére. Ment el mély, megtörve, el, a felszín.

Kiss Anna

A JELENLÉT

(Tovább!)

A felvevőgép
 törött lencséje kávéatlan
 kutak, és falifülkék
 egymásra zsúfolt paplanai,
 dinnyehús-, méz-, aszaltszőlő-égbolt
 hitvány tolmácsa.
 Porviharból
 felbukkanó ló horpasza fölött
 terebély has, csípő, csengőkkel súlyos
 öltözet, mérhetetlen,
 áll alatt, homlokon át hétszer
 halántékig visszaérő szűz
 kendőselyem, évszakot
 lesajnáló!
 Nő és állat e sívó hely fölé
 méltósággal
 tornyosuló jelentés!
 Skorpiók közt
 leszúrt bot csak alkalmi

időmérő a lugasok
alá tojó tyúkok, osonó
rókák szemében!

Ez az út sem
most fordul északnak!

Görgetegén
elakadt fejedelmi szekerek
nemez-hattyúi,
az arany álarcok lezuhantak, ég
néz át a csontokon! A terepjáró
horpadásaiba egyre
hulló fagyal-gyöngy, hó?

S a Lárvahegy!

Itt hal meg a szél,
a víz is lassul pezsegve,
lávakő-kavics porondján sátor,
sötét a sötéten,
vadlúd-szellem
tukmálja rám a nyílás
fölé akasztott lélekdobot,
megkerülvén
a sátor szivárványba
merül el és a túl
lezúdul folyam.

Sajó László

AZ ÚJ LAKÓ

A csapokból öröktől
fogva csöpögő
eső eláll. Csótány illan
a villany-
fényről, ahogy belép.
Elköltöztek a fogkefék.
Üresen tátong –
kosz-parányok
koccannak közös pohárhoz.
Szenny szemerkél.